

била къмъ своя край и възстанието готово да избухне, въпроснитѣ управители първи безочливо отказвали да дадатъ обещаната помощъ и бързали да издадатъ предъ Високата порта всичкитѣ тайни приготовления ужъ за общо възстание на българския народъ. При това още заплашвали възстаницитѣ, че, ако не се подчинятъ на турската властъ, ще употребятъ срещу тѣхъ военна сила. Сърбитѣ, съ оржие въ ржка, не приемали нито една душа отъ спасенитѣ отъ ножа на кръвожаднитѣ и разбойнишки орди на албанцитѣ, които опропастили набеденитѣ страни. . . Такова е възнаграждението на сърбитѣ къмъ българския народъ“.

Не стига това коварство, подпомогнатитѣ отъ насъ за освобождението си отиватъ и по-далечъ: тѣ не само се споразумяватъ съ турцитѣ за наша смѣтка, но и мечтаятъ да ни покорятъ и асимилиратъ, за да разширятъ малката си територия. Селимински, който е следѣлъ по печата, по разказитѣ на очевидци и по цѣлия ходъ на нѣщата разрастването на сръбската воля за надмощие на Балканитѣ, бележи съ свойственния си въ такива случаи сарказъмъ: „Сърбитѣ, както и всички малокултурни народи, смѣтатъ за свое отечество краищата на вселената, дързостъта взиматъ за непобедима храбростъ, малкитѣ разбойнишки стратегии за велика стратегия, малкото маловажни сражения за Наполеоновски сражения и трофеи; защото вѣрватъ на народнитѣ пѣсни не като на поетически творения на фантазията, но като на истински исторически описания Сръбскиятъ народъ, още незрѣлъ и детински народъ, придоби въ началото на XIX вѣкъ, вследствие на по-благоклонни обстоятелства, едно малко народно управление. Но, като забрави своето предишно робско положение, почна да подражава на предишнитѣ си тирани, да желае веднага да завладѣе България не съ по-хуманни сръдства като народъ едноезиченъ и едновъренъ, чрезъ братска помощъ и съединение, ала съ завоевателно право. Това чувство е общо днеска, може-би, само между дивитѣ разбойнишки племена на Азия. . .“

Помнимъ ли, че тѣзи редове сж писани не скоро, а преди 80 години, ние оставаме изненадани отъ политическата антиципация на нашия мислителъ и политикъ. Историкътъ на българската литература Б. Пеневъ намираще основания да казва, привеждайки подобни мѣста отъ съчиненията на Селимински: „Неговитѣ слова носятъ характеръ на пророчество. Но и въ това